

Fără anestezie

Felix

Intrăm cu noul ev în carantină
Punând bizareriilor hotar,
Căci au uitat cocorii să mai vină
Și-avem un anotimp interimar.

Plouă de jos în sus și ziua-i noapte
Căci zorii-ntârzie la machiaj,
Și-n strepezire de idei necoapte
Umanitatea intră-n derapaj.

Nu-i un coșmar din somnul rațiunii
Ci e halucinantul adevăr,
Căci dăm pe „astăzi” ca tribut minciunii
Și-l abordăm pe „mâine” în răspăr.

Cu indolență ne purtăm eclipsa,
Imuni la dragoste, de spirit goi,
Și chiar dacă se joacă-Apocalipsa
Noi vom boci abia din actul doi.

E veacul meu, e timpul vieții mele
Când curg fără anestezii prin ani,
Trăind azi profețite „vremuri grele”,
Să ne trezim, iubiți contemporani!

Mă dor nefericite legi nedrepte,
Mă dor Sodome renăscând subit,
Mă dor acele neumblate trepte
Urcând spre Adevărul zămislit.

Eu sufăr, Doamne, însă în durere
Nu am venit să-Ți cer anestezii,
Ci să mă-mbraci, Părinte, cu putere
Și foc să-mi dai, să pun în poezii.

Și-n evul nou, intrat în carantină,
Contaminat de întuneric gros,
Să duc din Torța cerului lumină,
Călăuzindu-mi frații spre Cristos.

Simion Felix Marțian
Vulcan, 27 februarie 2016